

I Am That #6

Vraag 2

Osho,

Mijn ouders zijn zo teleurgesteld in mij, ze maken zich de hele tijd zorgen, zij hebben het me mogelijk gemaakt hier te zijn, dus hoe kan ik me van hen afkeren? Wat ben ik mijn ouders verschuldigd?

Prem Shunya,

De moeilijkheid met familie is dat kinderen hun kindertijd ontgroeien, maar ouders groeien nooit uit hun ouderschap! De mens heeft nog steeds niet geleerd dat ouderschap niet iets is waaraan je voor altijd moet vasthouden. Als het kind een volwassen persoon is dan is je ouderschap beëindigd. Het kind had het nodig – het was hulpeloos. Hij had de moeder nodig, de vader, hun bescherming. Maar wanneer het kind zelfstandig is, moeten de ouders leren zich uit het leven van het kind terug te trekken. En omdat ouders zich nooit uit het leven van het kind terugtrekken blijven zij in een constante bezorgdheid voor zichzelf en voor de kinderen. Ze vernietigen, ze creëren schuld: voorbij een zekere grens helpen ze niet.

Een ouder zijn is een grote kunst. Kinderen geboren laten worden is niets – elk dier kan dat. Het is een natuurlijk, biologisch, instinctief proces. Een kind baren is niets bijzonders, het is niet iets speciaals; het is erg gewoon. Maar een ouder zijn is iets buitengewoons. Erg weinig mensen zijn werkelijk in staat om ouders te zijn.

En het criterium is dat de echte ouders vrijheid zullen geven. Ze zullen zichzelf niet aan het kind opdringen, ze zullen geen beslag leggen op zijn ruimte. Vanaf het eerste begin zal hun pogen zijn om het kind te helpen zichzelf te zijn. Ze zijn er om te ondersteunen, ze zijn er om kracht te geven, ze zijn er om te voeden, maar niet om hun ideeën op te leggen, niet te zeggen hoe het wel of niet moet. Ze moeten er geen slaven van maken.

Maar dat is wat ouders op de hele wereld blijven doen: hun hele opzet is hun ambities te vervullen door het kind. Natuurlijk is niemand in staat geweest zijn ambities te vervullen, dus elke ouder voelt zich beroerd. Hij weet dat de dood elke dag dichterbij komt, hij kan voelen dat de dood steeds groter wordt en het leven inkrimpt, en zijn ambities zijn nog steeds onvervuld, zijn verlangens zijn nog niet gerealiseerd. Hij weet dat hij gefaald heeft. Hij is zich heel goed bewust dat hij zal sterven met lege handen – precies zoals hij gekomen is, met lege handen, zal hij gaan.

Nu is zijn hele inspanning erop gericht hoe hij zijn ambities in het kind kan planteren. Hij zal er niet meer zijn, maar het kind zal leven zoals hij het had gewild. Wat hij niet in staat was te doen, zal het kind in staat zijn te doen. Tenminste zal hij door het kind bepaalde dromen kunnen vervullen. Maar dat zal niet gebeuren. Alles wat er zal gebeuren is dat het kind onvervuld blijft net zoals de ouders, en het kind zal hetzelfde gaan doen met zijn kinderen. Dit gaat zo door van de ene generatie naar de volgende generatie. We gaan door met onze ziekten over te dragen. We gaan door kinderen met onze ideeën te infecteren die in ons leven bewezen hebben niet redelijk te zijn.

Iemand heeft als een Christen geleefd, en zijn leven toont aan dat er geen gelukzaligheid door verkregen is. Iemand heeft als Hindoe geleefd en je kunt zien dat zijn leven een hel is maar hij wenst dat zijn kinderen Hindoes of Christenen of Mohammedanen zijn. Hoe onbewust is de mens!

Ik heb eens gehoord:

Een erg verdrietig, triest man bezocht een dokter in Londen. Hij ging zitten in de wachtkamer en, mistroostig de andere patiënten negerend, wachtte hij op zijn beurt. Eindelijk wenkte de dokter hem naar de spreekkamer te komen waar na een zorgvuldig onderzoek de man zelfs nog serieuzer, droeviger en ellendiger bleek dan ooit

“Er is werkelijk niets met U aan de hand,” legde de dokter uit, “U bent enkel wat terneergeslagen. Wat U nodig heeft is om Uw werk en Uw zorgen te vergeten. Ga eens uit en ga naar een Charlie Chaplin film en lach eens goed!”

Een droevige blik verspreidde zich over het gezicht van de kleine man. “Maar ik ben Charlie Chaplin!” zei hij.

Het is een erg vreemde wereld! Je kent de echte levens van de mensen niet. Alles wat je kent zijn hun maskers. Je ziet hen in de kerken, je ziet hen in de clubs, in de hotels, in de danshal, en het schijnt dat iedereen zich amuseert, iedereen leeft een heerlijk leven, behalve jij – natuurlijk, want jij weet hoe ellendig je van binnen bent. En hetzelfde is het geval met ieder ander! Ze dragen maskers, bedriegen iedereen, maar hoe kun je jezelf bedriegen? Je weet dat het masker niet je originele gezicht is.

Maar ouders blijven maar doen alsof voor hun kinderen, blijven hun eigen kinderen maar bedriegen. Ze zijn zelfs niet echt tegen hun eigen kinderen. Ze zullen niet bekennen dat hun leven een mislukking is geweest. Integendeel, ze zullen doen alsof ze erg succesvol zijn geweest. En ze zouden willen dat de kinderen ook op dezelfde manier leefden als zij hebben geleefd.

Prem Shunya, je vraagt: Mijn ouders zijn zo teleurgesteld in mij...

Maak je geen zorgen – alle ouders zijn teleurgesteld in hun kinderen! En ik zeg allemaal, zonder enige uitzondering. Zelfs de ouders van Gautama Boeddha waren erg teleurgesteld in hem, de ouders van Jezus Christus waren erg teleurgesteld in hem, klaarblijkelijk. Ze hadden een bepaald soort leven geleid – ze waren orthodoxe Joden – en deze zoon, deze Jezus, ging in tegen veel traditionele ideeën, gewoonten. De vader van Jezus, Jozef moet gehoopt hebben dat, nu hij ouder wordt, de zoon hem zal helpen in zijn timmerwinkel, in zijn werk – en de domme zoon begint te spreken over het koninkrijk van God! Denk je dat hij erg blij was op zijn oude dag?

Gautama Boeddha's vader was erg oud en hij had maar één zoon, en die werd pas geboren toen hij al erg oud was. Zijn hele leven had hij gewacht en gebeden en offers gebracht en allerlei religieuze rituelen gedaan zodat hij een zoon zou hebben, want wie moet er voor zijn grote koninkrijk zorgen? En dan op een dag verdwijnt zijn zoon uit het paleis. Denk je dat hij erg gelukkig was? Hij was zo boos, gewelddadig kwaad, hij zou Gautama Boeddha hebben gedood als hij hem gevonden had! Zijn politie, zijn detectives waren overal in het land op zoek. 'Waar heeft hij zich verborgen? Breng hem naar mij!'

En Boeddha wist dat hij door de agenten van zijn vader opgepakt zou worden, dus het eerste wat hij deed was de grens overgaan van het koninkrijk van zijn vader. Hij ontsnapte naar een ander koninkrijk en twaalf jaar lang heeft men niets van hem gehoord.

Toen hij verlicht werd kwam hij terug naar huis om zijn vreugde te delen, om tegen de vader te zeggen, “Ik ben thuis gekomen,” “Ik heb het bereikt,” “Ik heb de waarheid gevonden – en dit is de weg.”

Maar de vader was zo boos, hij trilde en beefde helemaal – hij was oud, erg oud. Hij schreeuwde naar Boeddha en hij zei, “Je maakt me te schande!” Hij zag Boeddha – hij stond daar in zijn bedelaars kleding met de bedelaars nap – en hij zei, “Hoe durf je daar voor me te staan als een bedelaar? Je bent de zoon van een vorst, en in onze familie is er nooit een bedelaar geweest! Mijn vader was een vorst, zijn vader ook, en gedurende eeuwen zijn we vorsten geweest! Je hebt de hele erfenis te schande gemaakt!”

Boeddha luisterde gedurende een half uur, hij zei geen enkel woord. Toen de vader stoom had afgeblazen, een beetje bekoeld was... tranen liepen over zijn gezicht, tranen van woede, frustratie, toen zei Boeddha, “Ik vraag slecht één gunst. Veeg uw tranen af en kijk naar me – ik ben niet dezelfde persoon die het huis verliet. Ik ben totaal getransformeerd. Maar uw ogen zijn zo vol met tranen dat u het niet kunt zien. En u spreekt nog steeds tegen iemand die er niet meer is! Hij is gestorven.”

En dit bracht opnieuw woede, en de vader zei, "Denk je mij iets te leren? Denk je dat ik gek ben? Kan ik mijn eigen zoon niet herkennen? Mijn bloed stroomt door jouw aderen – en ik zou je niet herkennen?"

Boeddha zei, "Begrijp me alstublieft niet verkeerd. Het lichaam behoort zeker bij u, maar niet mijn bewustzijn. En mijn bewustzijn is mijn werkelijkheid, niet mijn lichaam. En u heeft gelijk dat uw vader een vorst was en zijn vader ook, maar zover ik over mijzelf weet was ik een bedelaar in mijn vorig leven en was ik een bedelaar in het leven daarvoor ook, want ik heb gezocht naar de waarheid. Mijn lichaam is door u gekomen, maar u bent enkel een passage geweest. U heeft me niet gecreëerd, u bent een medium geweest, en mijn bewustzijn heeft niets te maken met uw bewustzijn. En wat ik zeg is dat ik nu thuis gekomen ben met een nieuw bewustzijn. Ik ben door een nieuwe geboorte gegaan. Kijk enkel naar me, kijk naar mijn vreugde!"

En de vader keek naar de zoon, zonder te geloven wat hij zei. Maar er was één ding zeker: dat hijzelf zo boos was maar de zoon had helemaal niet gereageerd. Dat was absoluut nieuw – hij kende zijn zoon. Als hij nog de oude persoon was geweest zou hij net zo kwaad zijn geworden als zijn vader of nog iets erger, want hij was jong en zijn bloed was heter dan dat van de vader. Maar hij is helemaal niet boos, er is absolute vrede op zijn gezicht, een grote stilte. Hij is onverstoorde, niet afgeleid door de boosheid van de vader. De vader heeft hem beschimpt, maar het schijnt helemaal geen effect op hem te hebben.

Hij veegde de tranen uit de oude ogen, keek nog eens, zag de nieuwe gratie...

Shunya, je ouders zullen teleurgesteld in je zijn want ze moeten geprobeerd hebben enkele verwachtingen door jou te vervullen. Nu ben je een sannyasin geworden, al hun verwachtingen zijn de bodem ingeslagen. Natuurlijk zijn zij teleurgesteld. Maar laat je hier niet schuldig door maken, anders zullen ze je vreugde vernietigen, je stilte, je groei. Jij blijft onverstoorde, onbezorgd. Voel je helemaal niet schuldig. Jouw leven is van jou en jij moet leven volgens je eigen licht.

En als je bij de bron van vreugde bent aangekomen, je innerlijke gelukzaligheid, ga dan naar hen toe om te delen. Zij zullen boos zijn -- wacht, want boosheid is niet iets permanent; het komt als een wolk en gaat voorbij. Wacht! Ga erheen, wees bij hen, maar alleen als je er zeker van bent dat je steeds koel kunt blijven, alleen als je weet dat niets enige reactie in jou kan creëren, alleen als je weet dat je in staat zult zijn te antwoorden met liefde zelfs wanneer zij boos zijn. En dat zal de enige manier zijn om hen te helpen.

Je zegt: Ze maken zich de hele tijd zorgen.

Dat is hun zaak! En denk niet dat als je hun denkbeelden had gevolgd dat ze zich geen zorgen zouden maken. Ze zouden zich nog steeds zorgen maken; dat is hun afwijking. Hun ouders moeten zich zorgen hebben gemaakt en hun ouders moeten zich zorgen hebben gemaakt; dat is hun erfenis. En jij hebt hen teleurgesteld want jij maakt je geen zorgen meer. Jij bent op de verkeerde weg! Zij zijn ellendig, hun ouders waren ellendig, en zo voort en zo voort... tot aan Adam en Eva! En jij gaat de verkeerde weg op, vandaar de grote zorg.

Maar als jij je zorgen gaat maken mis je een gelegenheid, en dan slepen ze jou opnieuw terug in dezelfde modder. Zij zullen zich goed voelen, zij zullen verheugd zijn dat je teruggekomen bent op de oude traditionele, conventionele weg, maar dat zal jou noch hen helpen.

Als je onafhankelijk blijft, als je reikt naar de zoete geur van vrijheid, als je meer meditatief wordt – en dat is waarom je hier bent: om meer meditatief te worden, om meer in stilte te komen, meer liefdevol, meer gelukzalig – dan op een dag kun je het geluk delen. Om te delen moet je het eerst hebben. Je kunt alleen datgene delen wat je reeds hebt.

Op dit moment kun je je ook zorgen maken, maar twee mensen in zorgen vermenigvuldigt eenvoudig de zorgen; ze helpen elkaar niet. Je zegt: Ze maken zich de hele tijd zorgen. Het moet hun normale toestand zijn geworden. Het is de toestand van iedereen in de wereld.

Een rabbijn werd door een familie ontvangen, en de heer des huizes, onder de indruk van de eer, waarschuwde zijn kinderen zich serieus te gedragen aan het diner want de grote rabbijn komt. Maar gedurende het verloop van de maaltijd lachten zij om iets en hij gebood hen de tafel te verlaten.

De rabbijn stond daarna op en maakte aanstalten om weg te gaan.

"Is er iets mis?" vroeg de bezorgde vader.

"Nou ja," zei de rabbijn, "Ik lachte ook!"

Je moet je geen zorgen maken om hun serieusheid, vanwege hun zorgen om jou. Ze proberen onbewust om je schuldig te laten voelen. Laat hen er niet in slagen, want als zij slagen zullen ze je vernietigen en ze zullen ook een gelegenheid voor zichzelf vernietigen die mogelijk zou zijn geworden door jou.

Je zegt: Ze hebben het me mogelijk gemaakt hier te zijn.

Wees er dankbaar voor, maar er is geen reden om je schuldig te voelen.

Dus hoe kan ik me van hen afkeren?

Er is geen reden om je van hen af te keren, maar er is ook geen reden om hen te volgen. Blijf van hen houden. Als je mediteert, bid je na elke meditatie tot het bestaan dat "Moge iets van mijn meditatief zijn mijn ouders bereiken."

Wees vol gebed voor hen, wees liefdevol voor hen, maar volg hen niet. Dat zal jou noch hen helpen.

Je zegt: Wat ben ik mijn ouders verschuldigd?

Je bent dit verschuldigd: dat je jezelf moet zijn. Je bent dit verschuldigd: je moet gelukzalig zijn, je moet extatisch zijn, je moet een viering van jezelf worden, je moet leren lachen en je verheugen. Dit is wat je hen verschuldigd bent: je bent hen je verlichting verschuldigd.

Word verlicht zoals Gautama Boeddha en ga dan naar je ouders om je vreugde te delen. Wat kun je op dit moment doen? Op dit moment is er niets mogelijk. Op dit moment kun je alleen bidden.

Dus ik zeg niet dat je je van hen af moet keren, ik zeg dat je hen niet moet volgen, en dit is de enige manier dat je van enige hulp voor hen kunt zijn.. Zij hebben je lichamelijk geholpen, jij moet hen spiritueel helpen. Dat zal de enige manier zijn om hen terug te betalen.

Vraag 4

Osho,

Waarom verveelt het U niet altijd dezelfde verhalen te vertellen en dezelfde grappen?

Divakar Bharti,

Het eerste wat we even moeten weten is dat Divakar Bharti een Indiër is, en Indiërs zijn absoluut niet in staat om grappen te begrijpen! Ze hebben geen enkele grap in India. Ik ben nog nooit een enkele Indiase grap tegen gekomen. Indiërs zijn serieuze mensen – spirituele mensen, religieuze mensen! Ze spreken alleen over grote zaken: God, hemel, hel, de theorie van karma en wedergeboorte.

Als je een grap vertelt aan een Indiër voelt hij zich gegriefd... begrijp je? Hij voelt zich beledigd, er is hem iets misdaan! Kijk naar zijn gezicht – hij voelt zich in verlegenheid gebracht. Spreek van iets esoterisch – ouwehoer maar iets! – en dan is hij helemaal gelukkig. Hij lacht nooit, hij kan het niet; daar staat hij boven. Hij is het lachen verleerd.

Daarom, Divakar, is de vraag in je opgekomen. Want elke grap is in een andere context weer anders. De grap zelf mag oud zijn – en in feite zijn er geen nieuwe grappen in de wereld. Het gezegde dat er niets nieuws onder de zon is misschien niet waar wat andere dingen betreft, maar wat grappen betreft is het absoluut waar! Als Adam en Eva terug op aarde zouden komen zouden ze alleen de grappen herkennen en niets anders! Dezelfde grappen, maar de context verandert steeds, en in een andere context heeft dezelfde grap een andere betekenis.

Maar omdat je de grappen niet kunt begrijpen moet je wel verveling voelen. G.C. Lichtenberg heeft een diepzinnige verklaring. Hij zegt: Iemand onthult zijn karakter nergens zo duidelijk door als de grap waaraan hij zich stoort.

Ik heb eens gehoord: de ernstigste vis is een oester, de ernstigste vogel is een uil, het ernstigste dier is een ezel, en de ernstigste mens is een Indiase idioot.

Er zijn allerlei idioten, ze komen in alle soorten en maten, maar de Indiase is de beste. Elk ras reageert, antwoordt verschillend op grappen... Als je een Duitser een grap vertelt, lacht hij één keer, gewoon om beleefd te zijn. Als je dezelfde grap aan een Fransman vertelt lacht hij ook één keer omdat hij hem onmiddellijk begrijpt. Als je dezelfde grap aan een Engelsman vertelt lacht hij twee keer: eerst om beleefd te zijn, en de tweede keer in het midden van de nacht als hij hem begrijpt. Als je dezelfde grap aan een Amerikaan vertelt lacht hij, maar niet hardop, en hij zegt "Ik heb hem al eens eerder gehoord!" Als je dezelfde grap aan een Jood vertelt zegt hij in plaats van te lachen, "Het is een oude mop en wat erger is, je vertelt hem helemaal verkeerd!"

En ik ben niet verveeld want ik kan me niet vervelen – het is eenvoudig onmogelijk voor mij. Ik ben totaal vergeten hoe het is om verveeld te zijn! Je kunt me dezelfde mop keer op keer vertellen en ik zal altijd een nieuwe betekenis vinden, een nieuwe nuance, een nieuwe kleur, enige nieuwe dimensie erin, maar ik kan me niet verveeld voelen want ik ben niet meer. Om verveeld te zijn heb je het ego nodig; het is het ego dat zich verveeld voelt. Wanneer er geen ego is, dan is het onmogelijk om je te vervelen.

Een zwakzinnige oude vrouw had een koe die ziek werd. In haar verdriet riep ze de rabbijn voor zijn herstel. Om de arme vrouw te troosten, liep de rabbijn drie maal om de koe heen terwijl hij opdreunde, "Als ze doodgaat, gaat ze dood, maar als ze leeft, leeft ze." Gelukkig werd de koe beter.

Enige tijd later werd de rabbijn ziek en de vrouw, die zich herinnerde hoe hij haar koe had genezen, zocht hem op. Ze liep drie keer om zijn bed heen, plechtig herhalend, "Als hij doodgaat, gaat hij dood, maar als hij leeft, leeft hij." Waarop de rabbijn zich helemaal krom moest lachen, wat spoedig tot zijn herstel leidde.

Ik kan me niet verveeld voelen – ik ben er niet meer. En ik herinner me niet wat ik gisteren tegen je heb gezegd, dus hoe kan ik dezelfde grap opnieuw vertellen? Het is nooit dezelfde, dat bestaat niet. Ik herinner me nooit wat er eerder door mij is gezegd, en ik heb mensen duizenden dingen verteld in deze afgelopen vijftientig jaar.

Ik lees nooit een van mijn boeken, ik luister nooit naar een van mijn lezingen – waarom zou ik verveeld zijn?

Maar Divakar, jij bent hier op de verkeerde plaats. Dit is niet de plek voor serieuze mensen zoals jij! Jij moet een of ander oud Hindoe klooster zoeken.

Het kleine rode mannetje werd wakker, opende zijn kleine rode gordijnen en keek naar de kleine rode zonsopgang. Hij douchte in zijn kleine rode badkamer, deed zijn kleine rode kleren aan en verliet zijn kleine rode huis. Gezeten in zijn kleine rode auto, reed hij door de kleine rode stad naar zijn kleine rode kantoor.

Daar ging hij met de kleine rode lift naar de tiende verdieping, liep door de kleine rode gang en ging zijn kleine rode kantoor binnen. Gezeten aan zijn kleine rode bureau las hij zijn kleine rode dagblad. Besluitend dat zijn leven te vervelend was om nog langer te leven, nam hij een klein rood mes en sneed zijn kleine rode polsen door.

Tien minuten later kwam zijn kleine rode secretaresse zijn kleine rode kantoor binnen en vond haar kleine rode baas bedekt onder het kleine rode bloed. Ze greep de kleine rode telefoon en belde het kleine rode ziekenhuis. Spoedig arriveerde een kleine rode ambulance. De kleine rode begeleiders snelde het kleine rode kantoor binnen, legden het kleine rode mannetje op een kleine rode stretcher en spoedde zich door de kleine rode stad naar het kleine rode ziekenhuis. Snel droegen zij het kleine rode mannetje in de kleine rode operatiekamer en plaatsten hem op een kleine rode tafel.

Een minuut later ging de deur naar de kleine rode operatiekamer open en kwam er een klein groen mannetje binnen.

"Sorry!" zei hij. "Ik geloof dat ik de verkeerde grap ben binnengewandeld!"

Dit is niet de plek voor jou. De kleine rode wereld, en jij bent een groen mannetje hier! Je zit in de verkeerde grap, Divakar – stap eruit.